

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **J. B.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Palíkem, advokátem se sídlem tř. kpt. Jaroše 35, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2012, č.j. JMK 72154/2012, sp. zn. S-JMK 72154/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 16. 7. 2012, č.j. JMK 72154/2012, sp. zn. S-JMK 72154/2012, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Tomáše Palíka do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[1] Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 12. 9. 2012 v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, kterým byl potvrzen výsledek dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky konané formou písemné

práce ze zkušebního předmětu český jazyk a literatura – základní úroveň obtížnosti, kterou žalobce konal dne 2. 5. 2012 na střední škole, jejíž činnost vykonává Střední průmyslová škola a Vyšší škola technická Brno, Sokolská 1. Dle tohoto výsledku žalobce zkoušku vykonal neúspěšně s prospěchem nedostatečně, s hodnocením 10 bodů.

[2] Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil, obrátil se tedy na veřejného ochránce práv. Zástupkyně veřejného ochránce práv po provedeném šetření zaslala žalobci dopis ze dne 16. 8. 2012, č.j. 4625/2012/VOP/JŠ, s jehož závěry se žalobce plně ztotožňuje.

[3] V uvedeném dopise je konstatováno, že na přezkoumání průběhu a výsledku závěrečné zkoušky a maturitní zkoušky se dle § 183 odst. 1 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „školský zákon“), nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb. správní řád. (dále jen „správní řád“). § 82 školského zákona tedy představuje zvláštní právní úpravu ve vztahu k obecné úpravě správního řízení. S ohledem na §177 odst. 1 správního řádu je však nezbytné respektovat základní zásady činnosti právních orgánů stanovené v §2 až §8 správního řádu. Žalovaný žalobce neseznámil s obsahem oponentního posudku, který hodnotil písemnou práci a který byl jediným podkladem napadeného rozhodnutí. Možnost seznámení s podklady vyplývá z §36 odst. 3 správního řádu.

[4] Další vadou napadeného rozhodnutí je to, že oponentní posudek zpracoval nezávislý hodnotitel jmenovaný Centrem pro zjišťování výsledků vzdělání, (dále jen „Centrum“), a není jasné, zda se nejednalo o stejnou osobu, která hodnotila již zkoušku žalobce. Žalovaný nepřezkoumal původní hodnocení a nevypořádal se s námitkami žalobce, spokojil se pouze s konstatováním hodnotitele, že hodnocení bylo správné a nedošlo k pochybení. Žalovaný neuvedl žádné své úvahy a závěry, není zřejmé, zda byl komentář hodnotitele dostatečný a byl v souladu s bodovým hodnocením.

[5] Komentář k původnímu hodnocení je velmi stručný, není zřejmé, proč byla práce hodnocena tak, jak se stalo. Postrádá konkrétní informace. Z oponentského posudku rovněž není zřejmé, jak hodnotitel ke svým závěrům došel. V obou posudcích je například zmínka o větším počtu gramatických chyb, žádný však neuvádí, kolik jich bylo konkrétně. Není z nich také seznatelné, jak bylo zohledněno, že žalobce je dyslektik. Hodnotitel zkoušky, ani žalovaný, se nezajímali o obsah posudku pedagogicko-psychologické poradny ze dne 8. 11. 2011, který měl hodnotitel k dispozici. Jeho obsahem je popis poruch žalobce, které je třeba při jeho ústním i písemném projevu tolerovat.

[6] Žalobce je přesvědčen, že žalovaný procesně pochybil, špatně a nedostatečně vyhodnotil skutečnosti, které vyplývaly ze zkoušky a z žádosti o přezkoumání podané žalobcem, což se odrazilo v zadání a vyhodnocení oponentního posudku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

[7] Žalovaný uvedl, že hodnocení písemné práce v rámci maturitní zkoušky, a to i v případě státní maturity, zůstává hodnocením výkonu pedagogickým pracovníkem - učitelem, byť ne

vyučujícím žáka. Pedagogický pracovník hodnotící písemné práce (dále jen „hodnotitel“) musí splňovat podmínky stanovené ustanovením §80a školského zákona. Při hodnocení musí dodržet kritéria hodnocení stanovená Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, přičemž hodnocení musí být bezpochyby věcně správné. Nelze však na něj klást stejné nároky jako na správní rozhodnutí, zejména pak ve smyslu podmínek pro dodatečnou přezkoumatelnost. Důvodem je to, že školský zákon neobsahuje formální pravidla pro podobu hodnocení a nestanoví hodnotiteli povinnost se podrobně písemně vyjadřovat ke každé úvaze, kterou se při hodnocení řídil. Hodnocení výkonu žáka není postupem správního orgánu, ale postupem pedagogickým. Proto je pro žalovaného obtížné zjistit, zda hodnotitel dodržel pravidla hodnocení. Není možné pominout, že žalovaný písemnou práci sám nehodnotí, ale přezkoumává, zda byla hodnocena správně vzhledem k zadaným pravidlům.

[8] Žalovaný si v daném případě vyžádal dle §82 odst. 2 školského zákona součinnost od Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání (dále jen „Centrum“). Školský zákon ani jiný právní předpis neukládá, jaké podklady mají krajské úřady při přezkoumávání hodnocení písemné práce použít. Bylo tedy zcela na správním uvážení žalovaného, jaké podklady si pro své rozhodnutí obstará a jak je vyhodnotí, pokud náležitě zjistí skutkový stav věci. Dalším důvodem vyžádání si součinnosti od Centra bylo to, že Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy je zmocněno ke stanovení pravidel pro způsob hodnocení a takto nastavená pravidla jsou pro krajský úřad při přezkoumávání písemné práce závazná. Podle školského zákona Centrum zajišťuje odbornou přípravu hodnotitelů pro výkon jejich funkce, přičemž nikdo jiný v použití pravidel hodnocení školen není, a proto jiný odborný názor nutně nemusí být názorem kvalifikovaným.

[9] Centrum pověřilo dalšího hodnotitele k provedení oponentního hodnocení písemné práce a současně prezentovalo, za jakých podmínek takováto oponentní hodnocení probíhala, zejména to, že oponentní posudek provádí jiný nezávislý hodnotitel, který nezná identitu žáka, a že dokumentace oponentního řízení ještě podléhá finální validaci odborným pracovníkem jmenovaným ředitelem Centra. Pokud Centrum veřejně deklarovalo určitý postup, považuje to žalovaný za dostatečné, i když se nejedná přímo o orgán veřejné správy. Je to však veřejná instituce zřízená na základě zákona k určitému účelu.

[10] Pokud žalobce namítl, že z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, z jakých důvodů ve zkoušce neobstál, žalovaný konstatoval, že výkon studenta nehodnotí, ale zkoumá, zda v průběhu zkoušky a při hodnocení výkonu žáka hodnotitelem nedošlo k porušení právních předpisů nebo jiným nedostatkům, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky. K zrušení nebo změně výsledku by tedy mohlo dojít pouze v případě zjištění, ovlivňujících výsledek, nikoliv jakýchkoliv nedostatků.

[11] V souvislosti s žalobcovou dyslexií žalovaný poukázal na §16 odst. 6 školského zákona a část čtvrtou vyhlášky č. 177/2009 Sb. Podle posudku, který žalobce předložil, spadá žalobce do kategorie SPUO-1. Úprava podmínek a způsobu konání maturitní zkoušky podle přílohy č. 3 vyhlášky může spočívat v navýšení časového limitu pro vypracování písemné práce o 25% a v umožnění použití kompenzačních pomůcek. V případě žalobce došlo k navýšení časového limitu o 25%, což vyplývá i z prezenční listiny. Protože žalobce v žádosti nenamítl, že mu nebyly podmínky konání maturitní zkoušky upraveny, žalovaný se ve svém rozhodnutí k této problematice nevyjadřoval. Pokud se týká dalších problémů

žalobce, které vyplývají z posudku, který předložil žalobce, se všemi se oponentní posudek vypořádal. Není tedy zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že se o posudek nikdo nezajímal.

[12] Pokud se týká hodnotitelů, každá z těchto osob měla jiné identifikační číslo, je tedy zcela zřejmé, že šlo o osoby odlišné.

[13] Žalovaný přezkoumal písemnou práci žalobce na základě posudků dvou proškolených hodnotitelů, z ničeho nelze dovodit, že by takový postup byl chybný. Pokud se dva odlišní hodnotitelé shodli, považuje to žalovaný za dostatečné, a to i s ohledem na skutečnost, že na oponentní posudek dohlíží v Centru další osoba. Takto bylo i napadené rozhodnutí odůvodněno. Žalovaný tedy posoudil písemnou práci žalobce a proces hodnocení této práce. Uvedený postup není školským zákonem vyloučen. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

III. Replika žalobce

[14] V replice ze dne 14. 12. 2012 žalobce pouze sdělil, že na svém návrhu trvá.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[15] Protože soud shledal, že **žaloba je důvodná** a řízení před správním orgánem vykazuje vady uvedené v ust. § 76 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

[16] Při přezkumu soud vycházel ze správního spisu. Z žádosti žalobce ze dne 20. 6. 2012 o přezkoumání výsledku společné části maturitní zkoušky soud zjistil, že žalobce požádal o přezkoumání výsledku, podle kterého vykonal neúspěšně s prospěchem nedostatečně písemnou práci z českého jazyka. Namítal, že hodnocení jeho práce bylo velmi strohé a obecné, nelze z něho dovodit, jakých chyb se dopustil, v čem konkrétně neodpovídá jeho práce požadované kvalitě, neobsahuje žádné vypovídající informace a důvody hodnocení práce, jeví se jako „masové“, působí dojmem, že nedošlo k bližšímu zkoumání práce. Ze dvou hodnotících vět je zřejmé, že nebyla vzata v úvahu žalobcova dyslexie. Dle lékařského posudku, předloženého k výkonu zkoušky měla být u žalobce aplikovaná tolerance k symptomům, uvedeným v posudku, konkrétně k problémům s aplikací gramatických pravidel do písemné podoby, vynechání písmenek a slabik, změnám hlásek za zvukově a vizuálně podobné, snížení kvality písma způsobující sníženou čitelnost textu, v jazykové rovině lexikální se projevující menší slovní zásobou, opakování slov (obtížné hledání synonym) a poruše soustředění. Žalobce dále namítl, že uvedené závěry posudku nemohly být aplikovány, neboť v hodnocení jeho práce bylo uvedeno, že „Autor vytvořil povrchní text s velkým množstvím pravopisných chyb, slovní zásoba je chudá a některé výrazy jsou nevhodně zvolené, text není členěn na odstavce, takže adresát se v něm těžko orientuje.

[17] Z posudku č.j. PPP-2495/11 ze dne 8. 11. 2011 vypracovaného pedagogicko – psychologickou poradnou Brno, Zachova 11, formulář posudku k uzpůsobení podmínek pro

konání maturitní zkoušky soud zjistil, že jsou zde uvedeny symptomy, které se u žalobce doporučují tolerovat ve shodě s tím, co žalobce uvedl v žádosti o přezkoumání.

[18] Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul námitky žalobce, konstatoval, jakými body hodnotitel ohodnotil jeho práci, citoval část záznamu hodnotitele. Následně žalovaný shrnul vyjádření Centra, které si vyžádal a které posuzovalo práci žalobce nově, nezabývalo se tím, jak práci hodnotil hodnotitel, pouze bylo konstatováno jednou větou, že „oponent hodnocení se shoduje s výsledným bodovým vyjádřením hodnocení hodnotitele“. Dále žalovaný nastínil právní úpravu v předmětné oblasti a kritéria, ze kterých se při hodnocení vychází a která zveřejnilo Ministerstvo školství a tělovýchovy a Centrum. Následně v obecné rovině konstatoval, že písemná práce žalobce ve svých částech, hodnocených stanovenými kritérii, naplňuje ty charakteristiky, na základě kterých je hodnotitel přiřadil stanoveným pravidlům, přičemž tento závěr je opřen i o skutečnost, že nezávislý hodnotitel pověřený centrem hodnotil práci žadatele shodně.

[19] Školský zákon v §82 výslovně stanoví povinnost žalovaného přezkoumat výsledek maturitní zkoušky. Z tohoto ustanovení lze dovodit, že žalovaný má přezkoumávat, zda při zkoušce byly porušeny právní předpisy, nebo zda se vyskytly jiné závažné nedostatky, které mohly mít vliv na řádný průběh maturitní zkoušky.

[20] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že přezkoumal písemnou práci žalobce na základě posudků dvou proškolených hodnotitelů a z ničeho nelze dovodit, že by takový postup byl chybný. Soud k tomuto především konstatuje, že žalovaný pouze ocitoval závěry obou hodnotitelů, aniž je podroboval přezkumu. Oponentní posudek přitom hodnotil práci žalobce nově, konkrétně se nezabýval správností postupu a závěry prvního hodnotitele. Oponent pouze uvedl, že se hodnotitel neodchýlil od standardizované úrovně hodnocení způsobem, který ohrožuje srovnatelnost hodnocení písemné práce s hodnocením ostatních písemných prací, přičemž oponent hodnocení se shoduje s výsledným bodovým vyjádřením hodnocení hodnotitele. Takto v napadeném rozhodnutí žalovaný konstatování oponenta i ocitoval. Ani v uvedeném vyjádření nelze spatřovat pro jeho naprostou obecnost odpověď na námitky žalobce uvedené v žádosti o přezkum.

[21] Žalovaný nechal zpracovat oponentní hodnocení písemné práce Centrem a na tomto hodnocení postavil své rozhodnutí. Soud nikterak neupírá žalovanému právo vyžádat si v souladu s §82 odst. 2 školského zákona součinnost centra, v předmětné věci však tento postup nebyl nutný. S ohledem na znění §82 odst. 2 školského zákona a konkrétní námitky žalobce, žalovaný měl nejprve podrobit přezkumu průběh a hodnocení zkoušky, což vůbec neučinil. Teprve pokud by bylo zjištěno, že z hodnocení není zřejmé, proč byla práce žalobce vyhodnocena jako nedostatečná a hodnocení vykazuje nedostatky, bylo by na místě nechat vypracovat oponentní hodnocení.

[22] Je zřejmé, že v §82 školského zákona ani jinde v tomto zákoně není obsažena podrobnější úprava přezkumu maturitní zkoušky. Touto problematikou se v usnesení ze dne 19. srpna 2014 č.j. 6 As 68/2012-47 zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, z jehož rozhodnutí soud cituje: *Přezkoumání výsledku maturitní zkoušky je tedy institutem sui generis upraveným školským zákonem, postupem správního orgánu, jehož výsledkem je však rozhodnutí o právech žáka. Zároveň je třeba konstatovat, že § 82 školského zákona*

neupravuje všechny potřebné aspekty řízení. Jak dovodil Ústavní soud z principu demokratického právního státu zakotveného v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky a z práva na spravedlivý proces garantovaného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, vyplývá z ústavního pořádku právo účastníka řízení před správním orgánem být seznámen s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. III. ÚS 329/04). Rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Tyto ústavním pořádkem vyžadované záruky spravedlivého procesu nejsou ve školském zákoně nijak upraveny. Ve školském zákoně ostatně absentuje i právní úprava dalších institutů, která je potřebná pro řádné vyřízení žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky (příkladmo úprava lhůt uvedená v § 40 správního řádu, účastníků a jejich zastoupení, doručování, formy a náležitosti podání účastníků atd.). Dále Nejvyšší správní soud citoval z nálezu Ústavního soudu z 5. 11. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 14/96 a odkázal na nálezy Pl. ÚS 21/04. Následně konstatoval: Školský zákon nabyt účinnosti jako celek (s výjimkou vybraných ustanovení vztahujících se právě k zavedení „státních maturit“) 1. 1. 2005, srov. § 192 školského zákona, tedy před nabytím účinnosti správního řádu. Jak bylo ukázáno výše, potřebnou procesní úpravu řízení o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky školský zákon neobsahuje. Proto se na rozhodování o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky vztahuje § 180 odst. 1 správního řádu, respektive je třeba v tomto řízení použít v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, správní řád včetně části druhé.

[23] Vzhledem k uvedenému nemůže obstát názor žalovaného prezentovaný ve vyjádření k žalobě, že na rozhodnutí ve věci, které je vlastně hodnocením výkonu pedagogickým pracovníkem, nelze klást stejné nároky jako na správní rozhodnutí, zejména pak ve smyslu podmínek pro dodatečnou přezkoumatelnost.

[24] Soud tedy připomíná, že část druhá správního řádu, kterou je nutno použít, obsahuje obecná ustanovení o správním řízení. V §36 odst. 3 je upraveno právo účastníka seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, v §68 jsou stanovena pravidla týkající se náležitostí rozhodnutí.

[25] Soud tedy shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný pochybil tím, že žalobce neseznámil s oponentním hodnocením písemné práce, které nechal vypracovat a bylo podkladem jeho rozhodnutí a neumožnil žalobci vyjádřit se k němu.

[26] Dalším pochybením je, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu s požadavky, stanovenými v §68 správního řádu. Žalovaný se nezabýval konkrétními námitkami žalobce, které byly uvedeny v jeho žádosti o přezkoumání výsledku společné části maturitní zkoušky, písemné práce z českého jazyka. Žalobce se tedy nedozvěděl, proč byla jeho písemná práce hodnocena původním hodnotitelem jako vykonaná neúspěšně, které skutečnosti vedly hodnotitele ke konkrétnímu bodovému ohodnocení a zda a jakým způsobem byly vzaty v úvahu závěry znaleckého posudku vypracovaného pedagogicko – psychologickou

poradnou, především zda bylo přihlédnuto k symptomům, které měly být dle posudku u žalobce tolerovány. Protože odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovědi na tyto námitky neobsahovalo, je nutno je označit za nepřezkoumatelné.

[27] Žalovaný se s ohledem na argumentaci žalobce uvedenou v jeho žádosti měl zabývat tím, zda hodnocení s ohledem na konkrétní písemnou práci žalobce jak z pohledu kritérií hodnocení, tak z pohledu jeho samotného obsahu, vyhovělo pravidlům pro hodnocení, a tím, zda z hodnocení srozumitelně plyne, v jaké otázce a z jakých důvodů byla písemná práce žalobce hodnocena konkrétním bodovým ohodnocením. Dále měl žalovaný odpovědět na otázku, zda bylo přihlédnuto k symptomům žalobce, které dle posudku bylo doporučeno tolerovat, a jak se toto promítlo do bodového hodnocení v jednotlivých posuzovaných kategoriích.

[28] Soud při svém rozhodování vycházel z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 3. 2013, čj. 15 A 118/2012-24, podle kterého: *„Přezkum výsledku maturitní zkoušky, jak je kodifikován prostřednictvím § 82 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, nemůže být přezkumem samoučelným a formalistickým; smysl přezkumu nemůže být naplněn za situace, kdy se žalobce z napadeného rozhodnutí nedozvěděl, z jakých konkrétních důvodů ob stojí bodové hodnocení, ani jak bylo toto bodové hodnocení ve vztahu k jeho písemné práci původním hodnotitelem provedeno, a v neposlední řadě se nedozvěděl ani to, z jakých konkrétních důvodů může plně obstát závěr původního hodnotitele obsažený v záznamu o hodnocení o tom, že písemnou práci žalobce je nutno vyhodnotit jako neúspěšnou.“*

[29] Žalobce rovněž namítal, že není zřejmé, zda oponentní posudek nevypracoval stejný hodnotitel, který hodnotil již zkoušku žalobce. Soud konstatuje, že správný spis neobsahuje takové informace, na základě kterých by bylo možno tuto námitku vypořádat. Vzhledem k důvodům, proč bylo napadené rozhodnutí zrušeno, soud nepokládal za nezbytné v tomto směru od žalovaného vyžadovat příslušné doklady.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Krajský soud v Brně tedy na základě námitky žalobce shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť z něho není zřejmé, proč žalovaný považuje konkrétní námitky žalobce za nesprávné a nedůvodné. Proto soud v souladu s tímto ustanovením žalobou napadené rozhodnutí zrušil a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení se bude žalovaný zabývat konkrétními námitkami žalobce uvedenými v žádosti o přezkoumání, přičemž ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. bude respektovat právní názory uvedené v tomto rozsudku.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů v celkové výši 8 808,- Kč. Jednalo se o dva úkony právní služby právního zástupce po 2.100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava

zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a dále dva s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 uvedené vyhlášky. Za právní zastoupení tedy náleží částka 4 800,- Kč. Protože žalobcův advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 008 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění. Dále byla přiznána náhrada 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek.

[32] Soud dodává, že žalobce požadoval rovněž náhradu za sepsání stanoviska – repliky ze dne 14. 12. 2012. V tomto podání však pouze konstatoval, že setrvává na tvrzeních uvedených v žalobě, žádné nové skutečnosti ani tvrzení neuvedl. Vzhledem k obsahu nelze dle názoru soudu za tento úkon přiznat náhradu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. září 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

29 A 39/2012-49

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **J. B.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Palíkem, advokátem se sídlem tř. kpt. Jaroše 35, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2012, č.j. JMK 72154/2012, sp. zn. S-JMK 72154/2012,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. září 2014, č.j. 29 A 39/2012-44, se ve výroku II. opravuje tak, že správně zní:

Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 808 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Tomáše Palíka do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně vydal dne 18. září 2014 rozsudek č.j. 29 A 39/2012-44 , kterým výrokem č. I zrušil napadené rozhodnutí, výrokem č. II. přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč. Soud zjistil, že při výpočtu náhrady nákladů došlo ke zjevné nesprávnosti. Jak vyplývá z odůvodnění uvedeného rozsudku, žalobci náleží náhrada nákladů 8 808 Kč.

Podle ust. § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

S ohledem na skutečnost, že došlo ve vyhotovení rozsudku k chybě v psaní, rozhodl soud podle ust. § 54 odst. 4 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. října 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu